

NATIONAAL POP INSTITUUT FRET MAGAZINE

16-06-2005 Interview Eddy de Clercq: 'Jazz heeft me altijd meer aangesproken'

Eddy de Clercq, een van de smaakmakers van de Nederlandse housecultuur wordt dit jaar 50. Hij heeft de house-scene vaarwel gezegd en richt zich de laatste jaren op het produceren van andere muziek. Daarbij gaat hij vooral terug naar zijn eerste muzikale liefdes: jazz en Braziliaanse muziek. Met het bigbandalbum *Night & Day* gaat hij nog een stapje verder. Ballroommuziek, eigentijds gemixt met elektronica. Wat wordt de volgende stap?

[tekst: Peter van Sparrentak]

Je hebt in 1999 afscheid genomen als house-dj. Waarom?

'Dat was vooral een statement. Ik wilde me distantiëren van de dancemuziek, waar ik me niet meer in thuis voelde. Ik ben gestopt met het aannemen van houseboekingen. Op dat moment kwam wereldwijd de gerecyclede trance opzetten. Begin jaren negentig heb ik ook trance gedraaid, toen nog een progressieve sound die vooral uit Duitsland kwam, zoals Sven Väth en Oliver Lieb. Die stijl is door Nederlanders gekopieerd en in een opgepompte versie massamuziek geworden. Truttige, commerciële huis-tuin-en-keuken deuntjes. Als ik moest draaien in een discotheek, stond ik daar als 45-jarige met allemaal van die kids als publiek, die wachtten tot de muziek ging pompen. Ik dacht: dit sluit niet meer aan bij wat ik mooi vind aan house. Dancemuziek hoeft voor mij niet alleen maar te beuken, het kan ook een spirituele of erotische lading hebben.'

Lounge was voor jou een welkome nieuwe stroming?

'Ja, daar ben ik toen ingedoken. Ik ging weer doen wat ik wilde en ben teruggegaan naar mijn roots. Op zondagavonden in de Roxy draaide ik al jaren bossanova en funky jazz. Ik heb het herontdekt en ging steeds meer Braziliaanse muziek draaien. In de Pepclub in Paradiso in 1994 draaide ik Fela Kuti, James Brown, Northern Soul, Jazz, easy listening, pop, alles door elkaar, maar zo gemixt dat het mensen de hele nacht op de dansvloer hield. Als house dj ben je eigenlijk heel beperkt. De oorspronkelijke charme van housemuziek vond ik de kale beats, drums en bass. Ik heb het twintig jaar lang gedraaid en gemaakt. Maar op een gegeven moment is alles al gedaan en weet je het wel. Vroeger dacht ik dat house totale vrijheid was, maar dat is absoluut niet meer zo. Die spirit was er alleen in de begintijd: de eerste twee, drie jaar.'

Intuïtief

Je debuutalbum Passport was heel gevarieerd. Het ging van afro tot oriëntaalse muziek en van bossa tot jazz.

'Dat was voor mij een sprong in het diepe. Ik had al lang geen muziek meer geproduceerd. Ik ben met een budget naar Brazilië getrokken en heb die cd echt vanuit mijn tenen gemaakt, heel intuïtief. Ik was daar al een paar keer op reis geweest en herontdekte bossanova, muziek die ik altijd al goed vond. Net als de jazz van Miles Davis, van wie ik een nummer van een half uur tot drie minuten heb bewerkt met een drumbeat eronder. Jazz is voor mij totale vrijheid. In alle stijlen van jazz, van het begin tot nu, hoor ik alle vrijheid om te doen wat je wilt. Weliswaar binnen een bepaalde stijl, zoals bebop, dixieland of free jazz, maar je kunt vrij soleren. Jazz heeft me eigenlijk altijd meer aangesproken dan disco, new wave of house. Daarin zit je vast aan de drumbeat, een vierkwartsmaat. Het is voor mij niet nieuw. De Miles Davis-track op de cd maakte ik al in een ruwe versie in 1984.'

Hoe ben je op het idee gekomen om op Night & Day met een bigband te gaan werken?

'Dat is muzikaal gezien eigenlijk een logische stap. Jazz komt uit bigbands voort. Ik heb hier een boek over Miles Davis liggen en daar komen allerlei namen in terug van

bigbands. In de jaren zestig had je de combinatie van bigbands met exotica en Braziliaanse klanken, artiesten als Herb Alpert, Tito Puente, Xavier Cugat. Veel loungemuziek en brazilelectro van nu is daarop geïnspireerd. Sommige van die bigbands klinken heel oubollig, maar ze maakten ook heel goede nummers. Daar ga ik helemaal van uit mijn dak. Die drive!'

'In de Pep-club draaide ik die oude muziek al. Voor mij is het niet iets nieuws of oubolligs. Met Passport heb ik al met jazzmuzikanten samengewerkt en ik heb opgetreden met New Cool Collective. Ik was op zoek naar een bigband met een zanger en ontmoette Friso Kuperus. Hij trad op met de Jack Million Band en ik ben naar een van de concerten gaan kijken. Ik vond de band heel goed spelen. De hele show erbij met zangeressen deed me denken aan Frank Sinatra en muziek uit de jaren veertig en vijftig, waar ik erg van hou. Ik zag het als uitdaging om te proberen er een nieuwe sound aan te geven. Ik heb de arrangementen vertaald naar drum en bass, waarbij ik drum en bass niet als een genre zie, maar als de basis van dansmuziek. Het muzikale thema van de cd is het American Songbook: klassieke croonernummers van componisten als Cole Porter, George Gershwin en Bart Howard. Sommige tracks heb ik dancebeats meegegeven, andere zijn meer luisterliedjes.'

Kracht

Veel mensen denken bij een bigband aan muziek voor bruiloften en partijen...

'Dat is in Nederland zo gegroeid. Bigbands worden geassocieerd met poenerig, patserig, muziek voor een fout rijk publiek. Ik moest wel even wennen aan die look en had moeite met het wat oubollige imago. Staan er allemaal kerels in smoking op het podium... Het heeft niet de dynamiek van de jeugdcultuur. Maar als je in de muziekstijlen duikt, zijn bigbands minder belegen dan je denkt. In de disco werden orkesten gebruikt, zoals The Salsoul Orchestra, John Davis Orchestra en Dr. Buzzard's Original Savannah Band. Daar kwam geen synthesizer aan te pas. Zelfs punkartiesten hebben met bigbands samengewerkt. De kracht van zo'n bigband spreekt me aan; het samenspel en de afwisseling tussen hard en zacht.'

Mis je de muziekcultuur in België?

'Zeker als het gaat om dance en vernieuwende muziek. Nederlanders zijn niet zo kritisch ingesteld als Belgen. In België is een sterke scene van goede platenzaken, bladen, radio en mode. De mensen zijn er veel serieuzer met muziek bezig. Ik woon al veel langer in Nederland dan ik in België heb gewoond, maar heb altijd een Belgische smaak gehad.'

Is je uitstapje naar een bigband eenmalig?

'Zeker niet, het project slaat aan, vooral in het buitenland. Het album wordt eind mei officieel door EMI in Zuid-Afrika uitgebracht. En in Parijs komt Aqua de Beber, een track van Night & Day, op een fantastische compilatie, tussen Dimitri From Paris en Larry Heard in! Ik heb de afgelopen zes jaar verschillende projecten gedaan. Het is voor mij als producer een leerproces, want ik kan geen noot lezen. In die bigband zingt een zangeres mee, Sue Moreno, die daarnaast in een rockabillyband speelt. Met haar wil ik een heel album gaan maken. Dat wordt meer jazz/crooner, nachtclubachtige muziek, zonder samples of computer.'

Hobby

Draai je nog als dj?

'Tegenwoordig zie ik deejayen puur als hobby. Ik neem geen boekingen meer aan in het commerciële circuit. Ik wil niet alleen teren op mijn oude repertoire, geen retro-acidhousefeestjes doen of zo...dat vind ik echt te makkelijk. Als ik oude muziek wil draaien, graaf ik liever in mijn collectie: swing uit de jaren veertig of jaren vijftig r&b, de rootsmuziek zeg maar. Dat geeft een ongelooflijke inspiratie en swingt bovendien meer dan die saaie acid. Zonder computers, maar gewoon met echte instrumenten. Het geweldige van draaien nu is, dat ik echt vrij ben in mijn keuzes. En ik kan het publiek meer bieden dan ooit tevoren, want ik heb een brede en mooie platencollectie. Maar het actieve deejayen is voor mij verleden tijd. Mijn passie ligt nu in het maken van mijn eigen muziek in plaats van het draaien van andermans platen.'